



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1937	Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου (Ἐβρ. 1,24-38) Παρασκευή 25 Μαρτίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀπάντησι στὰ «Πῶς»

«Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» (Λουκ. 1,34)

Διπλῆ ἑορτή, ἀγαπητοί μου, σήμερα, ἐθνική καὶ θρησκευτική. Ἐορτάζει τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐλευθερία του ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ, ἀλλὰ εορτάζει καὶ ὁ χριστιανικὸς κόσμος τὴ λύτρωσι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἐμεῖς τώρα θὰ μιλήσουμε καὶ θὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὴ θρησκευτικὴ ἑορτή, τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· ὡς πρὸς τὴν ἐθνικὴ ἑορτὴ, θὰ μιλήσουμε ἄλλοτε, ὅπως γίνεται αὐτὸ συνήθως κατὰ τὴν ἐπίσημη δοξολογία.

Σκοτάδι βαθὺ ὑπῆρχε, ἀγαπητοί μου, πρὸ Χριστοῦ· σκοτάδι θρησκευτικὸ, ἠθικὸ, κοινωνικὸ, ποὺ βασιλεύεε παντοῦ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Μία μόνο ἐλπίδα ὑπῆρχε σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα σὰν ἄλλη χρυσαυγή, ἡ ἐλπίδα ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἔλθῃ ὁ Λυτρωτής.

Ἰδιαιτέρως ἡ ἐλπίδα αὐτὴ διετηρεῖτο, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐκρινεστέρα καὶ διαυγεστέρα, στὸ **Ἰουδαϊκὸ ἔθνος**. Ἐκεῖ ὑπέροχα πνεύματα, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα, οἱ **προφῆτες** τῆς παλαιᾶς διαθήκης, εἶχαν προφητεύσει, πολλοὺς αἰῶνες πρὶν, ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Λυτρωτής. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὀκτῶ αἰῶνες πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος, κήρυττε· «*Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ*»· νά, δηλαδή, ἡ παρθένος θὰ μείνῃ ἔγκυος καὶ θὰ γεννήσῃ υἱὸ καὶ θὰ τὸν ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ (ποὺ σημαίνει «ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας») (Ἠσ. 7,14)· γιὰ αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸ λαὸ του ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τους, «*αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν*» (Ματθ. 1,21).

Μολοντί οἱ αἰῶνες περνοῦσαν καὶ σὲ κάποιον ὀλιγόπιστο θὰ φαινόταν ἀπίστευτη ἡ φωνὴ αὐτῆ τῶν προφητῶν, ἐν τούτοις, «*ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου*» (Γαλ. 4,4), στὸν κατάλληλο καιρὸ, **ἐκπληρώθηκε**.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ προμήτωρ μας Εὐὰ μέσα στὸν κῆπο τῆς Ἐδὲμ παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, μέχρι τὴν ἐποχὴ ποὺ θὰ ἐρχόταν στὸν κόσμο ὁ Λυτρωτής, γεννήθηκαν ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια γυναῖκες. Ἀπὸ αὐτὲς ἄλλες διακρίθησαν γιὰ τὴ σοφία τους, ἄλλες γιὰ τὴν ὀμορφιά τους, καὶ ἄλλες γιὰ κάποιο ἄλλο προσόν τους· **καμμία** ὅμως δὲν συγκέντρωνε τὶς ἀπαιτούμενες ἐξαιρετικὲς προϋποθέσεις γιὰ νὰ γεννήσῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ **νὰ γίνῃ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ**.

Μόνο ἡ σεμνὴ Μαριάμ, ἡ ταπεινὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ, στὴν ὁποία «*ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν αὐτῇ τὸ χαῖρε*», ἄγγελος δηλαδή μὲ ἠγετικὸ ἀξίωμα μεταξὺ τῶν οὐρανίων δυνάμεων ἐστάλη νὰ τῆς πῆ τὸ «*Χαῖρε*» (Ακάθ. ὕμν. Α οἶκ.), μόνο αὐτῇ, γιὰ τὰ ἀνεπανάληπτα καὶ μοναδικὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα της, **κρίθηκε κατάλληλη** γι' αὐτό.

Κι ὅταν ἀξιώθηκε ν' ἀκούσῃ τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου, ὅτι θὰ γεννήσῃ τὸν Υἱὸν τοῦ Ὑψίστου, τότε, ὅπως σημειώνει ὁ ἱερὸς εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ταραχθῆκε καὶ **ρώτησε** τὸν ἄγγελο· «*Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτὸ σ' ἐμένα, ἀφοῦ ἄνδρα δὲν γνωρίζω;*». Στὴν δικαιολογημένη αὐτῆ **ἀπορία** τῆς ὁ ἄγγελος τὴν καθησύχασε καὶ τῆς ἐξήγησε· «*Αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὴ χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος ποὺ θὰ ἔλθῃ ἐπάνω σου καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ Ὑψίστου ποὺ θὰ σὲ σκεπάσῃ*» (Λουκ. 1,34-35). **Ἡ θεία δύναμις κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατά**. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ὑμνεῖ τὸ μέγα θαῦμα καὶ λέει, ὅτι μπροστὰ στὴ παντοδύναμη βούλησι τοῦ Κυρίου «*νικᾶται φύσεως τάξις*» (στιχηρ. προσόμ. ἐστ. Εὐαγγελ.).

Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια εἶνε τὸ περιεχόμενο τῆς σημερινῆς ἑορτῆς.

Μὲ ἀφορμὴ, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ τὸ «**Πῶς**» ποὺ εἶπε ἡ Παρθένος Μαρία στὸν ἀργάγγελο

Γαβριήλ (Λουκ. 1,34), επιτρέψτε μου να κάνω λίγες σκέψεις.

Φυσικός νόμος, τὸν ὁποῖον ὤρισε ὁ παντοδύναμος καὶ πάνσοφος Θεός, εἶνε, κάθε ἄνθρωπος νὰ γεννᾶται ἀπὸ τὴν σαρκική συνάφεια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας του. Κανείς δὲν ἀποτελέσει ἐξαίρεσι ἀπὸ τὸ νόμο αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως, ἐνανθρώπησε «ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου» κατὰ ὑπερφυσικὸ καὶ ὑπέρλογο τρόπο, ποὺ δὲν ἐξηγεῖται μὲ τὴν ἀνθρώπινη λογική. Ἀδύνατον, λέει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν κοινὸ νοῦ, ἀδύνατον νὰ γεννηθῆ ἄνθρωπος μὲ ἄλλο τρόπο· **πῶς εἶνε δυνατόν;**

Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα γιὰ ὅσους μὲν ἔχουν πίστι στὸ Θεὸ δὲν εἶνε δύσκολη, διότι «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. 18,27). Ὅ,τι δὲν ἐξηγεῖται μὲ τὴ λογική, **ἐξηγεῖται μὲ τὴν πίστι.**

Γιὰ ὅσους ὅμως παραθεωροῦν τὸν παράγοντα τῆς πίστεως καὶ ζητοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὰ πράγματα μὲ τὴ λογική, ἔχουμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὄχι μόνο στὸν ὑπεραισθητὸ ἀλλὰ **καὶ στὸν αἰσθητὸ ἀκόμη κόσμῳ** ὑπάρχουν μυριάδες φυσικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα, παρ' ὅλη τὴν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν, παραμένουν ἀνεξήγητα, καὶ ἔτσι τὸ «πῶς» μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε ὄχι μόνο στὴν περίπτωσι τῆς ἀπειράνδρου συλλήψεως τῆς Παρθένου, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλές ἄλλες περιπτώσεις.

Ρωτᾶμε λ.χ.: **πῶς ἔγινε ὁ Ἥλιος;** Πῶς ὁ γίγαντας αὐτὸς τῆς ἡμέρας, ποὺ ἐκπέμπει δισεκατομμύρια κιλοβάτ φωτὸς καὶ θερμότητος –δωρεάν, παρακαλῶ, στοὺς ἀχάριστους ἀνθρώπους–, πῶς θερμαίνει, πῶς φωτίζει, πῶς ζωογονεῖ ὅλη τὴ φύσι; Τί καίει ὁ Ἥλιος καὶ παράγεται ἡ ἀκένωτη αὐτὴ δεξαμενὴ τῆς θερμότητος; Ξύλα, λιγνίτη, πετρέλαιο; Ρωτήστε, παρακαλῶ, τοὺς καλύτερους ἀστρονόμους καὶ φυσικοὺς τοῦ κόσμου, ποὺ ἐρευνοῦν μὲ τὰ τηλεσκόπια τὸν Ἥλιο, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δύσκολα θὰ λάβετε ἀπάντησι. Ἡ ἐπιστήμη περιγράφει, μὰ δὲν ἐξηγεῖ. Ἀλλὰ μήπως μόνο τοῦ Ἥλιου τὰ μυστήρια εἶνε ἀνεξήγητα; Πῶς ἔγιναν **τὰ ἄστρα** τ' οὐρανοῦ; Τόσα δισεκατομμύρια καὶ τρισεκατομμύρια ἄστρα πῶς κινοῦνται; Πῶς δὲν συγκρούονται μεταξύ τους; Πῶς συγκροτοῦνται στὸ ἄπειρο; Ἀναπάντητα ὅλα τὰ «πῶς». Μυστήρια ἀνεξήγητα! Προβάλλει βέβαια ἡ ἐπιστήμη τὴ θεωρία τῆς παγκοσμίου ἔλξεως, ἡ ὁποία νοεῖται τρόπον τινὰ σὰν μία ἀόρατη κλωστή ποὺ τὰ δένει, ἀλλὰ μὲ τὴ θε-

ωρία αὐτὴ πάλι περιγράφει, δὲν ἐξηγεῖ. Καὶ συνεχίζουμε τὰ «πῶς». Πῶς ἔγινε **ἡ Γῆ;** Πῶς ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀλλὰ πολύτιμη σὰν μαργαριτάρει σφαῖρα, αὐτὸ τὸ διαμάντι τοῦ ὑλικοῦ κόσμου; Καὶ πῶς ἔγιναν πάνω σ' αὐτὴν **τὰ φυτὰ;** Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες μιλοῦν γιὰ δύο χιλιάδες εἴδη φυτῶν, ποὺ τὸ καθένα ἔχει τὶς ρίζες του, καὶ κάθε ρίζα εἶνε ἓνα τέλειο χημεῖο, ἓνα μυστηριώδες ἐργοστάσιον. **Ἡ ρίζα** τῆς λεμονιάς μεταβάλλει τὸ νερὸ σὲ λεμόνι, ἡ ρίζα τῆς ἀχλαδιάς τὸ ἴδιο νερὸ τὸ μετατρέπει σὲ ἀχλάδι. Πῶς; Μπορεῖ ἡ ἐπιστήμη νὰ κατασκευάσῃ μία ρίζα;

Ἐπὶ ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια μυστήρια. Ἄλλ' ὅταν πλέον φθάσουμε στὸν **ἄνθρωπο**, τὸ ἀριστούργημα τῆς δημιουργίας, ποὺ ἀποτελεῖ μυστηριώδη ἀνάμειξι ὕλης καὶ πνεύματος, θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ σὲ ἀδιέξοδο. Πῶς ἔγινε ὁ ἄνθρωπος; Πῶς βλέπει τὸ μάτι του, ποὺ εἶνε μία τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή; Πῶς ἀκούει τὸ αὐτί του, ποὺ συλλαμβάνει τοὺς ἤχους καλύτερα κι ἀπὸ τὰ ραντὰρ τῆς ἀεροπορίας; Πῶς λειτουργεῖ τὸ στομάχι του; πῶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ ψωμὶ γίνεται αἷμα, γίνεται κύτταρα; Πῶς;...

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ πῶ, ἀγαπητοί μου, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ «Πῶς» τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐνας ἔξοχος ῥήτορας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἐξεφώνησε ἓνα σπουδαιότατο θεολογικὸ λόγο, στὸν ὁποῖο παραθέτει ἑκατοντάδες τέτοια «πῶς». Ποιὰ ἡ ἀπάντησις στὰ «πῶς»; **Μία εἶνε ἡ ἀπάντησις.** Στοιχειώδης λογικὴ ἐπιβάλλει νὰ δεχθοῦμε, ὅτι **ὑπάρχει Θεός.** «Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός» (Ἐβρ. 3,4), ἀπαντᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δηλαδὴ· κάθε σπίτι ἔχει τὸν κατασκευαστὴ του, κι αὐτὸς ποὺ κατασκεύασε τὰ σύμπαντα εἶνε ὁ Θεός. Ἐὰν δεχθοῦμε ὅτι τὸ ρολοὶ ποὺ φορᾷς στὸ χέρι ἔγινε μόνο του, ἐὰν πεισθοῦμε ὅτι τὸ σπίτι ὅπου κατοικεῖς κατασκευάστηκε αὐτομάτως, ἐὰν τὸ αὐτοκίνητο, τὸ ἀεροπλάνο, τὸ διαστημόπλοιο ἔγιναν μόνα τους, τότε θὰ δεχθοῦμε καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ φυσικὰ καὶ πνευματικὰ φαινόμενα ἔγιναν ἄνευ Θεοῦ.

Ἄς ταπεινωθοῦμε ἐνώπιον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ ἄς παραδεχθοῦμε μαζί μὲ τὸν ὑμνογράφο ὅτι «*Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις*». Καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Παρθένου **νικήθηκε ἡ φύσις**, καὶ ἀπὸ παρθένο κόρη γεννήθηκε ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**